

Sipos Dorka: Szeszélyes

Zöldeskék, Szabadulni. Csak ennyit akartam. És hogy elfogadjanak.

A kikötőben ültem egy ládahalom tetején. A tengert és a mögötte húzódó horizontot bámultam. Vajon milyen lehet azon túl a világ? Vajon milyen lehet a valóság? A szabadság?

Egy könyv feküdt az ölemben. Fintorogva vettem a kezembe. Letéptem a barna bőr borítót rögzítő csatot. Akkora erővel nyitottam ki, hogy majdnem kiszakadt pár lapja. Nem sajnáltam volna. Úgyszincs benne sok fontos.

A végére lapoztam, ahol volt pár üres oldal. Kikötöttem a táskámból egy tollat és írni kezdtem: „Nem érdekelték.” A toll zöldeskék tintával firkantotta le életem két legtöbbször elhangzó szavát. Bármennyire is zaklatott voltam, ezen mosolyognom kellett. Ez volt a kedvenc szíнем. A zöldeskék. Ilyen volt a tenger, aminek tiszteletére a hajamat is ilyen színűre festettem.

Felsóhajtottam. Nem tudtam mivel folytathatnám. Nem akartam ezt az egészet. Nem akartam ebbe a könyvbe írni. Legszívesebben belehajítottam volna a tengerbe. Nem is olyan rossz ötlet. Azzal végleg megszabadultam volna tőle.

Ma volt a tizenhatodik születésnapom, ami számomra felért egy halálos ítélettel. A szigeten, amin laktam, az volt a szokás, hogy ekkor a gyerekek megkapják a vallásunk szent könyvét. Ennek sokan örültek. Megtiszteltetve érezték magukat, hogy van belőle sajátjuk. Én nem ilyen voltam. Engem nem érdekelt. Nem szerettem a vallásunkat. Arra tanított, hogy ne legyenek egyedi gondolataink. Hogy legyünk mind egyformák. A hányinger környékezett, mikor azt mondta nekem bárki is, hogy rá kell hasonlítanom. Sőt, nem csak hasonlítanom. Ugyanolyannak kell lennem, mint neki. Rengetegszer kijelentettem a szüleimnek, hogy hagyjanak békén ezzel. Hogy én soha, semmilyen körülmények között nem fogok olyanná válni, amilyenek ők. Erre mindig csak azt felelték, hogy ha idősebb leszek, majd meggondolom magam. Továbbra sem gondoltam meg magam és nem hiszem, hogy meg fogom.

Kikerestem a fejezetet, ami erről írt: „Hasonítsatok egymásra. Legyetek egy személy. Létezzetek együtt.” Hatalmas lendülettel csaptam be a könyvet. Nem bírtam tovább. Gombóc nőtt a torkomban, a szememben pedig összegyűltek a könnyek már csak ettől a három mondattól is. Hogy volt képes bárki is ezt leírni? És hogy képesek az emberek követni ezt? Ők nem akarnak „mások” lenni? Nem akarnak végre önmagukká válni?

Két tan volt, amivel egyet tudtam érteni. Gondoltam megkeresem az elsőt. Az elejéről kezdtem el lapozni a könyvet, így megtaláltam a borító belsejére írt üzenetet: „Boldog születésnapot, Sira! Reméljük, ez a könyv segíteni fog.” Segíteni? Mégis miben? Hogy hihették a szüleim, hogy egy ilyen ajándék majd megold bármit is?

Tovább lapoztam, hogy megkeressem a fejezetet. A könyv közepén találtam meg. „A sírás erősít. Könnyekből és fájdalomból építjük fel lelkünk páncélját.” A zöldeskék hajammal töröltem le a könnyecskéket az arcomról. Elegem volt. Belefáradtam a megfelelésbe. Hogy olyan legyek, mint mindenki más. Miért nem fogadhatnak el olyannak, amilyen vagyok? Miért akarják, hogy megváltozzak? Hisz a szüleim is ezt próbálták üzenni a könyv elején. Hogy remélik, ezentúl hasonlítani fogok rájuk. Remélik, büszkék lehetnek majd rám. Az emberek miért csak azokra büszkék, akik pontosan olyanok, mint ők. Miért csak őket tudják szeretni?

Újra a kezembe vettem a tollat. Vissza akartam térni a könyv végére. Szokás volt, hogy megjegyzéseket írunk az utolsó oldalakra. Nem számítottak rá, hogy a megjegyzés akár kritika is lehet.

Ahogy pörgettem a lapokat, megakadt a szemem a másik tanításon, amit szerettem: „Használd ki a sors ajándékait.” Az is benne volt abban, hogy ez tetszett, hogy úgy tűnt, ez a mondat senkit sem érdekel. Mindenki csak éli az életét és nem figyel a lehetőségekre. Naponta jön egy hajó a külvilágból, a sziget szinte összes lakója a kikötőben dolgozik, mégsem akarta maga mögött hagyni ezt a helyet még senki. Nem veszik észre, mi vár rájuk kint. Hogy ott önmaguk lehetnek. Szabadon.

Elértem az oldalt, ahová már írtam egy mondatot. Megnyomtam a tollam végét és hozzáérintettem a papírhoz. Zöldeskék tintafolt keletkezett a lap közepén, amíg gondolkodtam, mit is írhatnék. Olyan volt, mint a tenger. Felnéztem és megfigyeltem az igazit. Hatalmas volt. Rejtélyes. Pont, amilyen életre vágytam.

Visszafordultam a zöldeskék pacámhoz, de ekkor kürtszót hallottam a távolból. Felkaptam a fejem. Közeledett a mai hajó!

És ekkor megértettem: itt a sors ajándéka. A lehetőség, hogy megszökjek innen. Hogy lássam a valóságot. Csak fel kell szállnom arra a hajóra és már szabad is vagyok. „A sors létezik. És az ajándékai is.” Gyorsan lefirkantottam ezt a két zöldeskék mondatot, és már dobtam is be a tollat a táskámba. A könyvet is be akartam, de elbizonytalanodtam. Szükségem van nekem erre? A hasonlításra? Nem. Nincs. Kitéptem belőle a két tanítást, amit szerettem, és az utolsó oldalt. Zsebre tettem őket, a könyvet pedig a ládahalom tetején hagytam.

Ahogy közeledtem a hajó felé, még volt egy utolsó üzenetem a szigetnek: – Vissza fogok térni, és akkor majd meglátjátok, mekkora ereje van az egyediségnek.